

חנורא, שדי באנפאה ויהא אתת עמיה. עד דמטי לגבי רישא דשלשלאי, והיה רישא דשלשלאי, נעיץ בארעא, ומטי עד תהומא. ותמן בתהומא. חד סמך, והוא נעיץ בתהומא תתאה, ובההוא סמך אתקשר רישא דשלשלאי. כד מטי בר נש לרישא דשלשלאה, בטש בה ג' זמנין, ואינון קראן ליה, כדין פרע וסגיד על ברפוי, ואזיל ואטים עינוי, עד דמטי גבייהו. כדין יתיב קמיהו, וכל אינון חויין סחרין ליה מהאי סטרא ומהאי סטרא. פתח עינוי, וחמי לון, אזדעזע, ונפל על אנפוי, וסגיד לקבלייהו.

כרתר אולפין ליה חרשין וקסמין, ויתיב גבייהו (ד ר"ב ע"ב) נ' יומין. כד מטא זמנא למיהו לארחיה, ההיא אונימתא, וכל אינון חויין, אזלין קמיה, עד דנפיק מן טוריאי, בין ההוא חשוכא תקיפא. וברעם כד מטא גבייהו, אודע לון מלה, ואסגר גרמיה בטוריאי עמהון. ובצא לקטרגא לון, לאתבא לון למצרים. וקודשא ברין הוא בלבל וקלקל כל חכמתא דעלמא, וכל חרשין דעלמא, דלא יכילו לקרבא בהדייהו.

הא חזי, השתא כיון דחמא בלעם דלא יכיל לאבאשא לישראל, אהדר גרמיה, ואמליך ליה לבלק, מה דלא בעא מגיה, בגין לאבאשא לון. ועיטא דיליה הנה באינון נוקבי דמדן דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה, לא הוינא ידע, דכתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

בין דחמא קדשא ברין הוא עיטא דיליה, אמר, הא ודאי גרמך בעיטך יפול. מה עבד, ההוא חילא דשלט על כל חרשין, אחמי ליה סופא דכלא. וכי אית

אחת משרפת פרנגול לכן, זורק בפניה, והיא באה עמו. עד שמגיע לראש השלשלאות, ואותו ראש השלשלאות נעוץ בקרקע ומגיע עד התהום. ושם בתהום עמוד אחד שנעוץ בתהום התחתונה, ובאותו עמוד קשור ראש השלשלאות. כשמגיע האדם לראש השלשלאות, מכה בה שלש פעמים, והם קוראים לו, ואז פורע ומשתחוה על ברקיו, והולך ואוטם עינו עד שמגיע אליהם. אז יושב לפניו, וכל אותם נחשים סובבים אותו מצד זה ומצד זה. פותח עינו ורואה אותם, מזדעזע ונופל על פניו ומשתחוה כנגדם.

אחר כך מלמדים אותו כשפים וקסמים, ויושב לפניו חמשים יום. כשמגיע הזמן ללכת לדרך, אותה החיה וכל אותם נחשים הולכים לפניו עד שיוצא מהקרים בין אותו חשך תקיף. וברעם, כשהגיע לפניו, הודיע להם דבר, והסגיר עצמו בקרים עמו. ורצה לקטרג עליהם להשיב אותם למצרים, והקדוש ברוך הוא בלבל וקלקל כל חכמת העולם וכל כשופי העולם שלא יוכלו לקרב אליהם.

בא וראה, כעת, בין שראה בלעם שאינו יכול להזיק לישראל, החזיר עצמו, והמליך את בלק, מה שלא רצה ממנו כדי להזיק להם. ועצתו היתה באותן נקבות מדן שהן יפות, ואלמלא שאמר לו משה, לא הייתי יודע, שפתוב הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

בין שראה הקדוש ברוך הוא עצתו, אמר: הרי ודאי יפל בעצתך. מה עשה? אותו פת